О мій рідний безталанний краю!
Чи побачу я тебе? Не знаю.

Вечір — зорі — трави — срібні роси.
Де не ступиш — пахнуть сінокоси.

Йдеш, як в казку, й сам ти мов із казки,
Повний туги і щирої ласки.

Повний ласки, що, мов та водиця,
Через край із серця твого ллється.

Сам не знаєш, де ти й звідкіля ти?
Люди — браття, а природа — мати.

О мій рідний безталанний краю!
Чи побачу я тебе? Не знаю...